

Szűk Balázs

Niké hajója...

A kert mely befogadott
Virul, s én, aki botlott
Ezerszer, e kertben
Iramlok feléje.
Múltam már végképp nincs,
Cédrusom titkos kincs,
Mert ki befogadott,
Tiltása nem dobott
Égető inget rám.
Óvott magától, félt s várt.
Jobb jövőt nem ígért,
Rám mindig büszkén figyelt.
Ki titkon megértett,
Igaz társam mása,
Ő ki eltűnt az éjszakába
Ararát fényes hegyén.

Éjszakai Nap

Mint Nap az éjszakában,
Voltál az enyém:
Hallgatag csoda,
Lépdelő remény.
S voltál az éjszakámban
Nappalom helyett:
Fekete asszonyom,
Hegyek gyöngye felett.

Után

S a nyárfa hava,
Hullt, hullt:
Tél a nyárban,
S a múlt
Már csak emlék,
Kósza vágy:
Mindaz, ami szép
S a megvetett ág.
Ami sose volt az enyém,
De ettől lett igaz tán,
Újra éltem én
Az Úrnak asztalán,
S szembe Te ültél
Örökre talán.